

Recensie van het boek *Medische Missers* van Ton van Dijk

Door: Ranne Hovius In: De Volkskrant, Cicero, 11 januari 2008

Geef haar maar een zetje paracetamol, krijgt de moeder van de zeven maanden oude Ashana op zondagavond van een dienstdoende arts te horen. De baby heeft hoge koorts, drinkt amper, geeft over en huilt veel. Haar urine is roze. Iedereen heeft griep, dus zij zal het ook wel hebben. De zetje pillen helpen niet, de baby wordt zieker, maar als de ouders op maandag opnieuw de dokter bellen, ziet de assistente geen reden om aan de griepdiagnose te twifelen. Op dinsdag is Ashana suf, reageert niet meer op stemmen, drinkt niet meer en heeft raar staande oogjes. Weer gaan de ouders naar de dokter en weer worden ze met paracetamol naar huis gestuurd. Als de baby diezelfde middag nergens meer op reageert gaan de ouders in paniek naar een waarnemend arts. Deze stuurt de ouders ogenblikkelijk door naar het ziekenhuis. Daar wordt in een uiterste poging het leven van Ashana te redden, haar schedeltje gelicht, maar het is te laat. Twee dagen later sterft ze aan de gevolgen van hersenvliesontsteking.

In *Medische missers* heeft researchjournalist Ton van Dijk vijftig casussen verzameld van mensen die als gevolg van een medische misser zijn overleden of blijvend invalide geraakt. De internist P. Pop geeft in een commentaar per hoofdstuk aan waarom het in deze gevallen om verwijtbare missers gaat en niet simpelweg om de risico's van het vak.

Dat het probleem groot is - in Nederland zou het alleen in ziekenhuizen al om zo'n 1700 onnodige sterfgevallen per jaar gaan - wordt door de medische wereld erkend. Maar het probleem aanpakken is lastig omdat openheid ontbreekt. Van Dijk: 'Tot nu toe registreert en analyseert Nederland medische fouten nauwelijks.'

Medische missers biedt een helder overzicht van de haken en ogen, de wet- en regelgeving die bij een grotere openheid komt kijken. De veiligheid van de meldende arts, bijvoorbeeld, moet gewaarborgd zijn. Tegelijkertijd laat Van Dijk zien hoe belangrijk openheid en eerlijkheid voor de nabestaanden zijn. Zo was de vader van een overleden jongen vergevingsgezind toen de arts zijn fout erkende en zelf voorstelde het medisch tuchtcollege in te lichten. Maar, vertelt de vader, toen de arts voor dat tuchtcollege begon te draaien en te liegen 'hebben we hem dat heel kwalijk genomen. Ik vind hem nu een rat.'

Medische missers - En hoe die voorkomen hadden kunnen worden; Nijgh & Van Ditmar; 320 pagina's; € 19,90.; ISBN 978 90 388 9034 0

Ashana
2 september 2002 - 20 maart 2003

I Huisartsen en de dood van baby Ashana, CMT 10 jan. 2008

SIN-NL richt in het jaar 2008 de aandacht op fouten van huisartsen.

Grootvader Peter van den Berk zal op 10 januari 2008 bij het Centraal Medisch Tuchtcollege te Den Haag als gemachtigde optreden in de zaak tegen 4 huisartsen uit Heerlen ivm de dood van baby Ashana. SIN-NL zal hem bijstaan.

Ongeacht de kwaliteit van zijn handelen krijgt iedere huisarts 55 euro per jaar van de zorgverzekeraar per ingeschreven patiënt.

Fouten van huisartsen worden niet geregistreerd, niet onderzocht en er wordt niet aan preventie gedaan. Artsen, ook huisartsen leren niet van hun fouten.

Medisch specialisten zwijgen over fouten van huisartsen uit collegialiteit.

Andersom zwijgen huisartsen over fouten van specialisten ook uit maatjesgeest.

Dit leidt tot onnodige herhaling van fouten en tot onnodige slachtoffers.

Op 20 maart 2003 overleed baby Ashana uit Heerlen door een ernstige medische fout van 4 huisartsen. Het meisje was slechts 6 maanden oud.

De huisartsen Bemelmans, Ballieux, Mendel en Pennartz bleken niet in staat om te oordelen dat het al dagen doodzieke meisje leed aan hersenvliesontsteking.

Huisarts Bemelmans staat bekend als de prutser van Heerlerleide, Ballieux als de beul van de Heerlerbaan en huisarts Mendel staat bekend als alcoholicus en heeft permanente vervanging.

De baby werd door de huisartsen te laat doorverwezen naar het ziekenhuis en bleek septische shock door hersenvliesontsteking te hebben. Hulp mocht niet meer baten en baby Ashana overleed tot groot verdriet van haar ouders, zusje broertje en grootouders.

Zij missen haar iedere dag.

Huisarts Bemelmans is blijkaar hardleers, want enkele maanden voor het overlijden van Ashana heeft hij een ander kindje Danny Lao van een half jaar niet doorverwezen dat ook hersenvliesontsteking bleek te hebben.

Dit kindje werd een dag later door een andere huisarts doorverwezen naar het ziekenhuis en heeft het gelukkig overleefd.

Het Regionaal Tuchtcollege Eindhoven heeft de klachten tegen huisarts Bemelmans over het niet doorverwijzen van Ashana en Danny onterecht afgewezen. In beide zaken is hoger beroep ingesteld bij het Centraal Medisch Tuchtcollege.

Op 10 januari 2008 om 13.00 uur dient de zaak tegen de 4 huisartsen die verantwoordelijk zijn voor de dood van Ashana.

Om 10.30 uur 10 januari 2008 dient de zaak tegen Bemelmans over Danny.

Plaats Paleis van Justitie Prins Clauslaan 60, Den Haag.

Informatie: Mr Sophie Hankes

voorzitter Slachtoffers Iatrogene Nalatigheid-Nederland www.sin-nl.org

voorzitter Iatrogenic Europe Unite-Alliance www.ieu-alliance.eu

II. Baby Ashana overleed vroegtijdig door de ernstige nalatigheid van huisartsen.

De Inspectie Gezondheidszorg schreef in 2004 een vernietigend rapport, maar het regionaal Tuchtcollege Eindhoven wees alle klachten af in 2006.

Op 10 januari 2008 behandelde het Centraal Medisch Tuchtcollege s ochtends de zaak tegen huisarts Bemelmans die ca 3 maanden tevoren dezelfde diagnose miste bij baby Danny.

s Middags behandelde het Centraal Medisch Tuchtcollege de zaak tegen huisartsen Ballieux, Mendel en Bemelmans wegen het niet doorverwijzen van Ashana, ondanks het feit dat ze doodziek was.

Hierbij bleek dat getuige-deskundige van het CMT Prof vd Bosch, hoogleraar huisartsgeneeskunde UMC Nijmegen het rapport van de Inspectie Gezondheidszorg niet bestudeerd had en niet bij zijn (te gunstig, commentaar SIN-NL) oordeel inzake het handelen van de drie huisartsen had betrokken.

Ter plekke heeft SIN-NL gemachtigde bij de zitting, hem als getuige-deskundige gediskwalificeerd. Tegen huisarts Pennartz werd de klacht behandeld over het feit dat hij geen ambulance oproep om moeder Cindy met de doodzieke Ashana naar het ziekenhuis te brengen.

Hij had toen gezegd dat hij nog nooit zo'n ziek kindje had gezien en dat ze degene die 's ochtend geweigerd had om Ashana in te sturen, zijn licentie tot arts moesten intrekken. Dit weigerde hij te

herhalen bij het CMT.

Ziekenhuis Aken, waar Ashana naar toe gestuurd was door ziekenhuis Heerlen, zei ook duidelijk dat de Hollandse artsen duidelijk te lang gewacht hadden met het doorverwijzen van Ashana. Helaas stellen beide ziekenhuizen hun medische dossiers niet of niet volledig ter beschikking van de familie.

Uitspraak van het CMT rond 10 maart 2008.

SBS 6 zond in Hart van Nederland een korte reportage uit van de zitting over Ashana:

10-01-2008 [Hart van Nederland 22.30uur](#)

III. Lees hieronder het verhaal van de grootvader van Ashana, deel I, deel I I en deel I I I.

Ter nagedachtenis van ons engeltje Ashana Middel-van den Berk

In dit eerste deel beschrijf ik hoe mijn kleindochtertje Ashana gestorven is en hoe mijn dochter Cindy bij drie artsen werd weggestuurd, omdat Ashana volgens hen maar een griepje had. Pas de vierde arts, dr. Pennartz, stuurde hen meteen door naar het ziekenhuis. Ashana had hersenvliesontsteking en bij binnenkomst in het ziekenhuis had zij al een septische shock. Zij is overgeplaatst naar het universiteitsziekenhuis in Aken. Daar heeft men nog geprobeerd haar te redden door haar schedeltje te lichten. Maar het heeft niet geholpen en op 20 maart 2003 is zij gestorven.

Het Regionaal Tuchtcollege in Eindhoven vond de klachten tegen de artsen ongegrond en vond dat hen niet te verwijten viel dat zij de diagnose griep hadden gesteld.

10 januari 2008 om 13.00 uur komt het beroep daartegen voor bij het Centraal Tuchtcollege in Den Haag. Ook het beroep in de zaak Dannie Lao komt dan voor. Dannie is een kindje dat enkele maanden daarvoor ook door dezelfde eigen huisarts Bemelmans niet is doorverwezen, terwijl het doodziek was. Toen een andere arts wél doorverwees bleek dat Dannie meningitis had. Gelukkig heeft hij het wél overleefd.

Wij roepen iedereen op naar die zittingen te komen.

In de volgende delen beschrijven we in welke heksenketel we zijn terechtgekomen

toen we senior-inspecteur mevr. Ausems van de Inspectie Volksgezondheid vroegen onderzoek te doen naar het handelen van de artsen,

toen we een klacht over haar indienden bij de klachtenadviescommissie van de Inspectie,

toen dr. Bemelmans aangifte tegen mij deed en mij valselijk beschuldigde van mishandeling, stalking, bedreiging, laster enz. terwijl ik alleen maar het dossier van Ashana bij hem ging halen en hij mij dat uiteindelijk wel gaf, maar niet compleet,

hoe mevr. Ausems op een slinkse en sluwe manier ervoor zorgde dat de aangifte van mijn dochter tegen dr. Ballieux en Bemelmans wegens dood door schuld van Ashana werd geseponeerd, dat zij op verzoek van Bemelmans de officier van justitie vroeg mij een psychiatrische inbewaringstelling op te leggen, waar wij allemaal achterkwamen nadat wij een klein deel van het inspectiedossier hebben gekregen,

hoe huisarts Bemelmans en inspecteur Ausems mij in de pers, bij het Openbaar Ministerie, burgemeester, politie en overal afschilderden ("hij handelt buitensporig en moet naar een forensisch psychiater"). Dit ging zover dat de familie en ik totaal gecriminaliseerd werden. Door Bemelmans werd dit dankbaar uitgebuit om de aandacht af te leiden van zijn falen als arts.

Met als resultaat dat we uiteindelijk een klacht bij de Nationale ombudsman hebben ingediend over de Inspectie Volksgezondheid.

Deel I: het korte leventje en het onnodige overlijden van Ashana

Op 2 september 2002 werd Ashana geboren. Ze lachte altijd, hilde bijna nooit en had altijd goede zin. Ze was een echt lachebekje en het zonnetje in huis, in de hele familie. Haar broertje Mitchel en haar zusje Larissa waren dolblij met haar.

Toen ze vijf maanden oud was kreeg ze een acute middenoorontsteking. Ze was erg ziek met koorts en mijn dochter was toch wel ongerust om Ashana, maar huisarts Bemelmans vond haar overbezorgd.

Ruim een maand later was Ashana en de rest van het gezin vanaf vrijdag 14 maart 2003 verkouden en griepig. Ashana hoestte en had een verstopt neusje. Zondagmorgen leek het weer wat beter met haar te gaan. Ze at haar papje en mijn dochter Cindy legde haar in bedje. Maar toen ze haar er een paar uur later uit haalde schrok ze heel erg: Ashana had ineens heel hoge koorts. Toen ze die opmat was die maar liefst 41,5 C. Ook wilde Ashana niet meer eten, ze dronk amper, ze moest overgeven en was hongerig. Het anders zo zonnige en opgewekte meisje huilde en huilde maar, wat ze anders nooit deed.

Mijn dochter legde haar weer in bedje. Toen ze haar later weer eruit haalde schrok ze wéér. Nu had ze ook roze urine in het luiertje en die rook heel vreemd. Cindy had haar paracetamol gegeven, maar de koorts zakte daardoor maar eventjes.

Mijn dochter belde meteen de huisartsenpost Night Care, waar ze om 19.00 uur langs kon komen. Dienstdoend arts Ballieux was heel gejaagd en gehaast. Toen hij mijn dochter met Ashana en de andere oma de spreekkamer binnenliet zei hij meteen dat het wel een griepje zou zijn, want de hele wachtkamer zat vol met grieppatiënten, zei hij. Hij schreef eerst paracetamol voor en keek daarna pas naar Ashana. Mijn dochter moest haar onder de armpjes vasthouden van hem, maar toen ze dit niet begreep en Ashana bij de onderarmpjes vastpakte blafte hij haar af. Toen mijn dochter zei dat paracetamol maar eventjes hielp en dat ze erg ongerust was omdat Ashana bijna niets dronk en moest overgeven, zei hij dat ze overbezorgd was en dat een klein kindje wel 14 dagen zonder eten en drinken kan als het niet overgeeft en geen diarree heeft. Daarna zei hij dat hij klaar was en dat ze konden gaan.

Ashana werd steeds zieker. Mijn dochter belde daarom maandag om 14.00 uur met de praktijk van Bemelmans. Die had geen dienst, het antwoordapparaat verwees naar waarnemer Mendel. Cindy belde met de praktijk van Mendel en zei tegen de assistente dat dat Ashana zondag plotseling heel hoge koorts had (41,5) gekregen en dat de paracetamol maar even hielp, dat Ashana vanaf zondag niet wilde eten, amper dronk, roze urine had, en dat ze zondagavond bij de hap was geweest waar werd gezegd dat het griep was. Ze zei dat ze heel ongerust was en vroeg of ze diezelfde middag bij de dokter langs mocht komen. De assistente vond dat niet nodig en zei dat ze de volgende dag naar de eigen huisarts moest gaan als Ashana niet genoeg zou drinken.

In de nacht van maandag op dinsdag heeft Cindy de hele nacht opgezeten met Ashana en haar gekoeld met water. Tegen de ochtend reageerde ze nauwelijks op de stem van Cindy en was suf en haar oogjes stonden raar, ze kreunde en zag slecht uit en dronk helemaal niet meer. Die heeft toen meteen haar moeder gebeld. Toen die kwam schrok ze zo van de toestand van Ashana dat ze meteen belde met de praktijk van huisarts Bemelmans en vroeg of ze meteen konden langskomen. Toen de assistente hoorde wat er aan de hand was kón dat. Cindy vertelde aan huisarts Bemelmans dat Ashana al vanaf zondag heel hoge koorts van 41,5 C had, doodziek was en dat zij heel ongerust was omdat Ashana apathisch was, niet meer reageerde op haar moeder en haar, dat ze suf was en niet meer dronk en dat haar ogen raar stonden. Bij het consult was een stagiaire aanwezig. Op Bemelmans' vraag waar ze aan moest denken zei ze meningeale prikkeling en petechiën. Cindy stond na vijf minuten al weer buiten met Ashana. De meeste tijd hiervan was nodig geweest om Ashana aan- en uit te kleden. Dat ging heel moeilijk omdat ze haar armpjes achterover en omhoog hield. Dit duidde erop dat ze in de laatste fase van hersenvliesontsteking zat, zeiden later de kinderartsen in Aken, dan doet elke beweging en aanraking pijn. We vonden het vreselijk dat ze bij Bemelmans in feite gepijnigd was.

Enkele uren later hield Cindy het niet meer uit en belde weer, nu naar dr. Pennartz, de waarnemer van huisarts Bemelmans. Ze kon meteen komen. Pennartz zag wél dat Ashana doodziek was en verwees meteen door naar het ziekenhuis. Wachten op de ambulance zou teveel tijd kosten. Hij liet Cindy, die wanhopig en in paniek was, zelf naar het ziekenhuis rijden.

De situatie was zo ernstig dat Ashana vanuit ziekenhuis Heerlen overgebracht werd naar het Universitätsklinikum Aken. De druk in het hoofdje was zo hoog opgelopen dat men het schedeltje heeft gelicht. Dat mocht niet baten en 20 maart 2003 is Ashana overleden.

De kinderartsen in Aken vroegen waarom we niet eerder met Ashana naar een dokter waren gegaan. Toen we zeiden dat we dat al op zondag hadden gedaan en elke dag daarna ook, zeiden ze dat gewoon met ons gesold was en dat ze niet begrepen dat de artsen niet eerder hadden gezien dat ze doodziek was ("die Holländische Artzte können dass noch immer nicht"). Ze had eerder

doorgestuurd moeten worden. Ze hadden nog nooit had meegemaakt dat de concentratie van bacteriën aan hersentjes en hersenvlies zo hoog was als bij Ashana.

“Condoleance” gesprek

Vlak na het overlijden van Ashana werden de ouders door Bemelmans belaagd om een gesprek. Hij bleef bellen en stond een paar keer voor de deur, ook al werd hem gezegd dat ze daar nog niet aan toe waren. Toen schakelde hij een andere patiënt in (de grootmoeder) om zo een gesprek af te dwingen. De ouders zijn tenslotte gezwicht onder de druk en gingen een gesprek aan om van hem af te zijn.

In dit gesprek zei hij hoe erg het voor hém als arts was zo’n jong patientje te verliezen. Hij vroeg niet hoe het met de ouders en zusje en broertje van Ashana ging. Toen Cindy vroeg waarom wilde u ons niet doorverwijzen, zei hij dat hij niet elk kindje zomaar kon doorverwijzen en dat hij het nu weer zo zou doen. Terwijl de vader dit lamgeslagen en verbijsterd moest aanhoren, nam Bemelmans de hand van de vader in zijn hand, alsof hij daarmee zijn schuld kon inlossen. De moeder stond erbij te huilen. Bemelmans liet de ouders totaal ontredderd achter. De moeder kon alleen maar huilen en de vader is volledig ingestort en kon meer dan een week niet spreken. Niet alleen is dit onmenselijk, maar het gedrag van Bemelmans getuigt ook van een volslagen gebrek aan inlevingsvermogen, aan fatsoen en aan professionaliteit. In plaats van de ouders bij te staan in hun verdriet heeft hij dat alleen maar erger gemaakt.

Meningitis

Meningitis is erg gevaarlijk. Kindjes van rond een half jaar hebben nog geen eigen afweersysteem en de afweer die ze van de moeder hebben meegekregen is dan heel sterk verminderd. Ook hebben kinderen onder de twee jaar vaak geen nekstijfheid en geen gezwollen fontanel en daar wordt meningitis vaak aan herkend. Dus als ze geen nekstijfheid hebben wil dat nog niet zeggen dat ze geen meningitis hebben. Alleen in het ziekenhuis kan door onderzoek aan het hersenvocht (liquor) gezien worden of een kind wél of geen meningitis heeft.

Bij kleine kinderen wijzen verschijnselen als ontroostbaar huilen, niet willen eten en drinken, veel slapen, plotseling hoge koorts, overgeven, diarree, prikkelbaar zijn e.d. op meningitis. Als verschijnselen zoals suf zijn en petechiën (rode vlekjes op de huid) optreden is het al te laat. Artsen die met meningitis te maken hebben gehad vinden dat de ongerustheid van ouders heel serieus moet worden genomen. Als de ouders het niet vertrouwden en zeiden dat hun kindje ernstig ziek was hād het kind vaak ook meningitis. De ouders voelen intuïtief aan dat het ernstig mis is (mother knows best).

Meningitis begint vaak als een infectie van de bovenste luchtwegen en ontstaat vaak uit acute middenoorontsteking. Bij kleine kindjes als Ashana die al eens middenoorontsteking hebben gehad bestaat een grotere kans dat dat vaak terugkomt en dat complicaties als meningitis ontstaan. Een arts, zeker de eigen huisarts, moet daar extra alert op zijn en antibiotica voorschrijven én de vinger aan de pols houden.

Het Regionaal Tuchtcollege in Eindhoven

Ballieux (die de beul van Heerlerbaan wordt genoemd) ontkende dat tegen hem was gezegd dat Ashana plotseling heel hoge koorts van 41,5 had gekregen. En dat was notabene de reden dat was gevraagd om een consult bij de huisartsenpost. Ook zei hij dat het consult wel 20 minuten had geduurd, terwijl het maar vijf minuten duurde en dat ook op het formulier van de huisartsenpost stond. En dat hij de fontanel had onderzocht, terwijl hij dat niet had gedaan.

Mendel wordt de alcoholist van Heerlerheide genoemd en wordt zo goed als altijd vervangen. Zijn assistente zei dat een consult niet nodig was toen Cindy vroeg of ze diezelfde middag nog mocht langskomen. Eerst zei Mendel dat er geen telefoongesprek met haar was gevoerd. Toen de telefoonlijst van Tele-2 van alle gesprekken vanuit thuis werd overlegd viél dit niet meer te ontkennen, want er stond op dat een gesprek was gevoerd met de praktijk van Mendel. Toen zeiden de assistenten weer dat ze het zich niet konden herinneren. En dat niet gevraagd was om een consult diezelfde middag, want dan hadden ze overlegd met Mendel zelf.

De eigen huisarts Bemelmans (die de prutser van Heerlerheide wordt genoemd) ontkende dat tegen hem was gezegd dat Ashana zondag plotseling heel hoge koorts van 41,5 had gekregen. Ook

zei hij dat niet tegen hem en zijn assistente was gezegd dat ze niet meer reageerde op de moeder en grootmoeder, suf was, kreunde, rare oogjes had, niet meer dronk en de luiers bijna niet meer nat waren. Hij zei dat hij met zijn stagiaire erover gesproken had dat het meningitis kon zijn, maar dat het dat niet was omdat Ashana geen nekstijfheid had. Hij zei dat er nog genoeg leven in Ashana zat omdat ze huilde.

Ook zei hij dat hij allerhand onderzoeken had gedaan (bijvoorbeeld aan de fontanel gevoeld) terwijl hij dat niet had gedaan.

Pennartz, die hen meteen doorstuurde naar het ziekenhuis liet Cindy zelf naar het ziekenhuis rijden. Op de ambulance wachten duurde te lang. Hij hield er geen rekening mee dat Cindy radeloos en in paniek was en dat er ongelukken van hadden kunnen komen en dat Ashana onderweg misschien medische hulp nodig had. Hij hield Bemelmans de hand boven het hoofd. Eerst zei hij dat hij nog nooit zo'n ziek kindje had gezien en dat de arts die haar een paar uur eerder had gezien, de licentie ontnomen moest worden. Dat durfde hij niet op papier te zetten, want dan werd hij uit de waarneemgroep gestoten, zei hij. Later zei hij dat hij zich niet kon voorstellen dat Ashana een paar uur eerder bij het consult bij Bemelmans ook zo ziek was geweest. Volgens hem was ze na dat consult bij Bemelmans in een paar uur afgegleden. Hij zei dat de grootmoeder dat ook had gezegd, terwijl dat niet zo is. Toen hem werd gevraagd waarom hij dat zei antwoordde hij dat hij dat in de consternatie (toen Ashana meteen naar het ziekenhuis moest) had áángenomen. Maar dat weigerde hij op papier te zetten.

Het regionaal tuchtcollege ging alleen maar uit van de bevindingen van de arts in het dossier. En nam alles wat de artsen zeiden voor zoete koek aan. Ook als niet in het dossier stond dat ze bepaalde onderzoeken hadden gedaan nam het tuchtcollege toch aan dat ze dat toch hadden gedaan als de artsen gewoon zéiden dat ze dat wél hadden gedaan maar niet opgeschreven, omdat de uitkomst van het onderzoek normaal was. Maar ze schreven meer normale bevindingen op dan afwijkende.

Ze vonden dat het de artsen die Ashana vóór Pennartz hadden gezien niet te verwijten viel dat ze de diagnose virale infectie hadden gesteld omdat bacteriële meningitis heel snel verloopt en Ashana in enkele uren was afgegleden volgens Pennartz.

Maar onze klacht was dat de dokters Ashana sowieso hadden moeten doorsturen, omdat ze doodziek was, en ook dreigde uit te drogen. En omdat een huisarts gewoonweg met de onderzoeken die hij kan doen, meningitis niet kán uitsluiten.

In het dossier van Bemelmans stond dat Ashana een maand eerder acute middenoorontsteking had gehad en dat ze nu wéér oorontsteking had. Dat is een bacteriële infectie. Bij de eerste oorontsteking schreef hij antibiotica voor, maar nu niet. Ook was hij er niet alert op dat daardoor een verhoogde kans op meningitis bestaat.

Huisartsen moeten zich houden aan de standaarden van het Nederlands Huisartsengenootschap (NHG). Bij Ashana waren de standaarden over kinderen met koorts en acute middenoorontsteking van toepassing, maar de artsen hielden zich hier niet aan. Daar zei het Regionaal Tuchtcollege niets van.

Mendel had volgens het tuchtcollege zijn praktijkassistentes goede instructies gegeven (bij verzoek om een spoedconsult eerst overleggen met hemzelf). Ook als zij die instructies niet nakomen valt de arts niets te verwijten, vond het tuchtcollege. Zo kan een arts zich altijd achter zijn assistente verschuilen.

Bemelmans had enkele maanden eerder nóg een patiëntje van 6 maanden (Dannie Lao) dat doodziek was, al meer dan een week koorts had, waarvan de laatste vier dagen boven de 40, niet doorverwezen. Het wilde niet eten en drinken, was zo slap als een vaatdoek, moest overgeven, en knapte maar niet op, zelfs niet van de antibiotica, maar werd steeds zieker. De moeder is wel drie keer bij hem geweest en zei dat ze het niet vertrouwde. Bemelmans zei dat ze overbezorgd was en te vaak kwam. Toen ze daags na het laatste consult bij hem door een andere arts wél werd doorverwezen bleek in het ziekenhuis dat Dannie meningitis had. Hij heeft het gelukkig wél overleefd.

De moeder van dit kindje is ook een tuchtzaak tegen Bemelmans begonnen. Het tuchtcollege heeft ook haar klacht tegen Bemelmans afgewezen. Hij had Dannie niet hoeven insturen. Zelfs op de

zitting bij het tuchtcollege zei Bemelmans nog dat Dannie geen meningitis heeft gehad, terwijl uit onderzoek van het hersenvocht blijkt dat het wél meningitis had. In de tuchtzaak van Ashana zegt hij daarentegen dat hij door het snelle beloop van de meningitis bij Dannie hierop bedacht was bij Ashana.

De opa van Ashana is gemachtigde voor de moeder van Dannie bij het tuchtcollege. Toen zij de familie van Ashana een brief had gegeven dat Bemelmans haar niet had doorgestuurd en Bemelmans kwam dit ter ore heeft hij haar van het ene moment op het andere als patiënt opgezegd. Dat mag niet. De klacht daarover is door het tuchtcollege wel gegrond verklaard, maar het heeft Bemelmans geen maatregel opgelegd, omdat die nog ernstig aangeslagen was door het gebeuren met de opa van Ashana naar aanleiding van haar overlijden. Net alsof een arts, als hij iets heeft met iemand, dat mag afreageren op zijn patiënten.

Volgende keer:

In het volgende deel beschrijf ik de rol van senior inspecteur mevr. Ausems van de Inspectie Volksgezondheid. Hoe zij de artsen, vooral dr. Bemelmans, de hand boven het hoofd heeft gehouden. Pas na een demonstratie voor het inspectiegebouw kwam zij met een rapport waarin stond dat de artsen niet als goede artsen hadden gehandeld. Tóch weigerde zij de zaak bij de tuchtrechter aan te brengen, omdat volgens haar de zaak daarvoor te licht was. Als een arts met een patiënt in bed had liggen rollebollen, dán ging de inspectie acúút naar de tuchtrechter, zei ze. Ook vertel ik hoe en met welk resultaat onze klachten over mevr. Ausems behandeld werden bij de klachtenadviescommissie van de Inspectie. En hoe zij daar in de klacht die huisarts Bemelmans tegen haar had ingediend, heel wat anders zei over de zaak bij de tuchtrechter aanbrengen dan tegen ons. Daar zei ze dat hij ernstig had gefaald en dat zij bang was voor herhaling, dat het structureel was en dat dat alle inspecteurs het erover eens waren dat de Inspectie met hem naar de tuchtrechter moest gaan, alleen zij wilde dat niet vanwege de lerende arts en omdat hij genoeg was gestraft door de familie van Ashana. En dat terwijl huisarts Bemelmans enkele maanden voor het overlijden van Ashana ook Dannie Lao niet heeft doorgestuurd naar de kinderarts en de inspecteur dit geval kende.

Peter van den Berk, grootvader van Ashana

Deel II: Het korte leventje van Ashana

In dit deel beschrijven we in welke heksenketel we zijn terechtgekomen toen we senior-inspecteur mevr. Ausems van de Inspectie Volksgezondheid vroegen onderzoek te doen naar het handelen van de artsen bij Ashana,

- toen we een klacht over haar indienden bij de klachtenadviescommissie van de Inspectie,
- toen Bemelmans aangifte tegen mij deed en mij valselijk beschuldigde van mishandeling, stalking, bedreiging, laster enz. terwijl ik alleen maar het dossier van Ashana bij hem ging halen en hij mij dat uiteindelijk wel gaf, maar niet compleet, - -dat Ausems op verzoek van Bemelmans de officier van justitie vroeg mij een psychiatrische inbewaringstelling op te leggen,
- hoe Ausems op een slinkse en sluwe manier ervoor zorgde dat de aangifte van mijn dochter tegen Ballieux en Bemelmans wegens dood door schuld van Ashana werd geseponeerd,
- dat wij erachter kwamen dat haar partijdige houding nog vele malen groter was dan wij dachten nadat wij een klein deel van het inspectiedossier hebben gekregen,
- hoe huisarts Bemelmans en inspecteur Ausems mij in de pers, bij het Openbaar Ministerie, burgemeester, politie en overal afschilderden ("hij handelt buitensporig en moet naar een forensisch psychiater"). Dit laatste ging zover dat de familie en ik totaal gecriminaliseerd werden.
- Door Bemelmans werd dit dankbaar uitgebuit om de aandacht af te leiden van zijn falen als arts.
- Met als resultaat dat we uiteindelijk een klacht bij de Nationale ombudsman hebben ingediend over de Inspectie Volksgezondheid.

De "conspiracy of silence" in de medische wereld is eigenlijk de omerta (zwijgplicht), van de witte maffia, zouden we bijna zeggen. Maar dat slikken we in en zeggen we níét, want dan zouden we de oprechte, integere artsen die er ook zijn, groot onrecht doen. Er wordt hen al genoeg onrecht

gedaan door vakgenoten als Bemelmans en consorten. Maar uit deel 2 van ons verhaal en uit reacties op deel 1 blijkt helaas dat de "conspiracy of silence" zijn tentakels uitstrekt tot in de IGZ, zelfs tot in de hoogste gelederen.

Inspectie Volksgezondheid inspecteert niet

Onderzoek door de Inspectie Volksgezondheid

Ik belde met de Inspectie en vroeg om onderzoek naar het handelen van de artsen bij het overlijden van Ashana. Senior inspecteur Ausems zei dat de inspectie geen onderzoek deed in individuele gevallen en verwees naar het IKG.

Tóch kwam kort daarna een brief dat de IGZ n.a.v. mijn melding onderzoek deed.

Bij ons eerste gesprek met haar zei ze dat de onderste steen boven kwam en dat ze de artsen, assistentes en stagiaire bij Bemelmans flink aan de tand ging voelen. We waren blij en dachten nu gaat er eindelijk iets gebeuren. Maar dat duurde niet lang.

We hebben haar verteld dat Bemelmans een paar maanden daarvoor ook Dannie Lao niet had ingestuurd en dat die ook meningitis had. We gaven haar een brief waarop mevr. Lao had opgeschreven bij welke artsen ze was geweest. Ze was wel drie keer bij Bemelmans geweest. De laatste keer bij Bemelmans had Dannie al bijna acht dagen koorts, waarvan de laatste 3 dagen boven de 40 C, dronk al zolang heel slecht en moest overgeven. Hij was zo slap als een vaatdoek en suf. Maar Bemelmans wild hem niet doorsturen. De arts die Dannie daags erna zag stuurde hem wél in. Maar Ausems zei tegen ons dat ze hier niets mee kon als mevr. Lao zelf geen klacht zou indienen.

Cindy en Remco (de ouders van Ashana)hadden Ausems schriftelijk gemachtigd het medisch dossier van Ashana van in ziekenhuis Heerlen namens hen op te vragen. Toen we aan Ausems kopieën vroegen van het ziekenhuisdossier weigerde ze die te geven. Die moesten we zelf opvragen bij het ziekenhuis, zei ze. We kregen daar bij het ziekenhuis maar een gedeelte van, bleek later.

We vroegen Ausems of de Inspectie met de artsen naar de tuchtrechter zou gaan. Daarop zei ze dat de Inspectie dat niet deed omdat de zaak daarvoor te licht was. Als een arts met een patiënt in bed had liggen rollebollen dan ging de Inspectie acúút naar de tuchtrechter, zei ze. Cindy was hiervan zo overstuur en op haar ziel getrapt dat ze niet meer mee wilde naar Ausems. Ze kon er niet meer tegen zoiets te moeten aanhoren. Zoiets zeg je niet tegen een moeder die pas haar kindje heeft verloren.

Demonstratie

Toen ik in oktober 2003 met Ausems belde en vroeg wanneer het onderzoeksrapport kwam zei ze dat er geen onderzoeksrapport kwam, dat de artsen niets fout hadden gedaan, en dat er alleen lichte twijfels waren over Bemelmans. Dit weigerde ze op papier te zetten.

Daarop hebben we 30 oktober 2003 gedemonstreerd voor het inspectiegebouw . Toen kwamen twee andere inspecteurs (o.a. van Lin) naar buiten die vroegen waarom wij demonstreerden. De oma van Ashana zei

- omdat Ausems de week daarvoor in een telefoongesprek tegen opa van den Berk zei dat de artsen goed hadden gehandeld, dat er alleen lichte twijfels waren over het handelen van dr. Bemelmans, dat ze dit niet schriftelijk wilde bevestigen en dat er geen onderzoeksrapport kwam en het onderzoek af was
- omdat de inspectie niet naar de tuchtrechter ging met de artsen omdat de zaak daarvoor te licht was
- omdat de inspectie gewoon niks deed, terwijl haar kleindochtertje was gestórven en Bemelmans nog geen drie maanden eerder ook al Dannie Lao niet naar het ziekenhuis had gestuurd terwijl het kindje doodziek was en meningitis had
- omdat opa van den Berk geen huisarts meer had omdat zijn eigen huisarts dr. Dias hem niet meer als patiënt wilde hebben en uit de praktijk had gegooid met medewerking en medeweten van

mevr. Ausems

Op de vraag van de inspecteurs wat we wilden antwoordde oma Wigman dat we een gesprek met de vier artsen wilden. De inspecteurs opperden zelf dat een nieuw onderzoek door een inspecteur van een andere regio mogelijk was. Ze vroegen of wij zouden ophouden met demonstreren als zij beloofden dat de inspectie een gesprek met de vier artsen onder leiding van de IGZ zou regelen en een nieuw onderzoek door een inspecteur van een andere regio. Wij zijn daarop ingegaan en opgehouden met demonstreren.

Daarna, begin november, kwam ineens wél een rapport. Dacht Ausems dus eerst nog dat ze ons kon afschepen en de zaak niet op papier zetten, door de demonstratie ontkwam ze daar niet meer aan onder druk van de publiciteit.

In dat rapport stonden tot onze verrassing heel andere conclusies dan Ausems in het telefoongesprek had genoemd. De conclusies waren voor de artsen, met name Bemelmans, zo zwaarwegend dat Ausems volgens de Leidraad meldingen van de Inspectie de gang naar de tuchtrechter had moeten maken: ze hadden niet gehandeld zoals van bekwame en zorgvuldig werkende artsen verwacht mag worden:

- Ballieux is tekortgeschoten in luisteren, in onderzoek, in registratie en advisering
- Mendels en Pennartz' gedraging is onjuist en onzorgvuldig
- Bemelmans onderzoek is onvoldoende, zijn anamnese is onzorgvuldig onvoldoende, zijn therapeutisch advies onjuist

Oma Wigman heeft talloze keren gebeld met de IGZ voor het beloofde gesprek. Ze werd van inspecteur Ausems naar van Lin gestuurd en weer omgekeerd. Uiteindelijk kwam een brief van de IGZ waarin werd ontkend dat die beloftes waren gedaan. Terwijl het nota bene in het krantenartikel stond van de journalist die erover schreef. En er een heleboel mensen bij de demonstratie waren die het hadden gehoord. Toen oma Wigman weer belde gooiden ze gewoon de haak op de telefoon.

Klachtencommissie Inspectie

Vervolgens hebben we verschillende klachten ingediend tegen mevr. Ausems.

Er zijn nog twee inspecteurs komen praten om te kijken of we de klacht informeel wilden afwikkelen. Maar wij zijn naar de klachtencommissie gegaan met o.a. de klachten dat

- pas onder druk van de demonstratie en de media aandacht daarvoor een schriftelijk rapport is gekomen met conclusies die tegengesteld zijn aan wat Ausems in het telefoongesprek heeft gezegd
- dat mevr. Ausems niet met de artsen naar de tuchtrechter wilde gaan
- dat ze mij bij de pers stigmatiseerde en afschilderde als iemand die agressief was en naar een forensisch psychiater moest
- dat de twee beloftes gedaan bij de demonstratie (nieuw onderzoek door een inspecteur van een andere regio en een gesprek met de artsen onder leiding van de IGZ) niet zijn nagekomen
- dat Ausems vond dat Bemelmans het onderzoek naar meningitis conform the state of art had gedaan
- dat zij eraan had meegewerkt en had rechtgebred dat mijn huisarts Dias mij schrapte als patiënt, waardoor ik een half jaar geen huisarts had

Over de eerste twee klachten, de belangrijkste, deed de klachtencommissie helemaal geen uitspraak, wél werd gezegd dat de beloftes nagekomen moesten worden en dat mevr. Ausems met haar beschuldigingen in de pers tegen mij haar boekje te buiten was gegaan. Ook op de laatste twee klachten kwam geen uitspraak.

Bij de zitting zei Ausems dat er verschillende nazorgcontacten met de artsen waren geweest. Dat is toch werkelijk de omgedraaide wereld. Nazorgcontacten voor de ártsen, terwijl wij als nabestaanden vreselijk in de kou stonden. En ook nog schandalig, beter gezegd beestachtig, werden behandeld.

De klachtencommissie heeft uitgesproken dat in deze zaak meer nazorg door de artsen betracht had moeten worden en dat de inspectie hen daarop moest wijzen. Dat is tot op heden niet

gebeurd. In elk geval is er tot op heden geen enkele nazorg geboden. Geen een van de artsen heeft excuses aangeboden.

Als de klachtencommissie al een uitspraak doet, legt de inspectie die gewoon naast zich neer.

Uit deel 1 van het Inspectiedossier van Ashana bleek tot onze verbijstering dat Ausems op verzoek van Bemelmans onderzoek deed naar het overlijden van Ashana. En niet op ons verzoek.

Bemelmans en Ausems verwachtten allebei dat daar voor Bemelmans gunstige conclusies uit zouden rollen. Tegen de psychotherapeut van de familie, die met Bemelmans is gaan praten, heeft Bemelmans gezegd dat Ausems van de Inspectie hem had verzekerd dat het wel goed kwam met het onderzoek en dat hij niet ongerust hoefde te zijn.

Dat het rapport met de negatieve conclusies als een bom bij hem is ingeslagen laat zich denken. Hij heeft daar van alles tegen ingebracht, zonder resultaat. Toen diende hij een klacht in tegen Ausems.

Uit de stukken van die klachtzaak bleek dat mevr. Ausems in de ene klachtzaak iets heel anders zei dan in de andere. Tegen ons zei ze dat ze niet naar de tuchtrechter ging met dr. Bemelmans omdat de zaak daarvoor te licht was (wél een tuchtzaak als een arts in bed had liggen rollebollen met een patiënt), in de klachtzaak bij Bemelmans dat alle andere inspecteurs hem voor de tuchtrechter wilden brengen, omdat hij ernstig had gefaald, omdat men bang was voor herhaling en dat het structureel was. Alleen zij zelf wilde dat niet omdat hij al genoeg gestraft was door de familie van Ashana.

De klachtencommissie die in dezelfde samenstelling en op dezelfde dag de klacht van Bemelmans én die van ons tegen Ausems meteen na elkaar behandelde was Oostindisch doof voor die tegenstrijdige woorden van Ausems.

Meteen na de hoorzitting van de klachtencommissie en dus ruim vóór de uitspraak hebben we de voorzitter, prof. Akveld, diverse keren gemaild en geschreven dat mevr. Ausems in de hoorzitting van alles had gezegd wat tegenstrijdig was aan wat die twee inspecteurs van de informele klachtafhandeling hadden gezegd. Hierop kwam geen enkele reactie.

Aangifte van Bemelmans tegen mij

Na het overlijden van Ashana was ik bij Bemelmans geweest voor het medisch dossier van Ashana op aanraden van o.a. IKG. Dat was niet compleet zodat ik een paar keer ben teruggegaan. Er zijn wat harde woorden gevallen en ik was emotioneel. Bemelmans heeft dit vreselijk opgeklopt en deed aangifte tegen mij omdat ik hem zou hebben mishandeld, bedreigd, beledigd, gegijzeld en belaagd en ik werd opgepakt.

Maar hij deed nog méér blijkt uit het volgende .

Dossier Inspectie inzake Ashana en verzoek Inspectie psychiatrische IBS

Op ons aandringen zou n.a.v. de uitspraak van de klachtencommissie een nieuw onderzoek naar het overlijden van Ashana worden gedaan door een inspecteur van een andere regio. Dit was inspecteur Vesseur die ons daarvoor bezocht. Hij had een klapper met allerlei stukken over de zaak bij zich. We vroegen kopieën daarvan. Toen we die gelezen hadden waren we met stomheid geslagen, eigenlijk is met geen pen te beschrijven hoe aangeslagen we waren. Wat in dit dossier stond was om bang van te worden.

Er stond in dat Bemelmans na zijn aangifte tegen mij de Inspectie vroeg om een spoedoverleg, dat diezelfde dag nog plaatsvond. Daarbij voerde hij hetzelfde theater op als bij zijn aangifte bij politie en vroeg hij de inspectie

- contact op te nemen met het Openbaar Ministerie (OM) en na te gaan of een psychiatrische inbewaringstelling van mij haalbaar was
- zijn handelen in deze casus te toetsen
- om advies voor de huisartsgroep, waarvan ook mijn huisarts Dias lid is, hoe om te gaan met (lees: af te komen van) de patiëntrelatie van Dias met mij
- na te gaan wie van de kinderartsen in ziekenhuis Aken had gezegd dat hij Ashana had moeten insturen naar het ziekenhuis

Mevr. Ausems stelde voor deze verzoeken allemaal te honoreren. Ze ging voortvarend aan de slag, overlegde intern, stemde af of er al een klacht was ingediend bij klachtencommissie of tuchtcollege, overlegde met de forensisch geneeskundige, en verzocht de Officier van Justitie (OvJ) mij in bewaring te stellen en een psychiatrisch onderzoek te gelasten of bij vrijlating zo'n voorwaarden op te leggen dat ik geen gevaar opleverde voor de continuïteit van de huisartsenzorg, lees niet in contact kwam met Bemelmans. En verzocht de OvJ haar diezelfde dag nog te berichten. Ausems' en Bemelmans' wil geschiedde en ik werd onderzocht door een forensisch psychiater die adviseerde over de psychiatrische IBS. Deze vroeg zich hoofdschuddend af waar men mee bezig was en vond het heel normaal dat iemand wiens kleinkind onder zo'n omstandigheden om het leven is gekomen verdrietig en boos is en emotioneel reageert.

Diezelfde dag liet de OvJ aan Ausems weten dat ik niet in bewaring werd gesteld. Zij belde meteen met Bemelmans dat de IBS niet doorging.

Ook belde ze met mijn huisarts Dias, die mij als patiënt schrapte. Ausems breide dit later recht. Ook schakelde ze (ook op verzoek van Dias) kinderarts van der Meer in, om er achter te komen wie van de Akense kinderartsen negatief en opruiend over de Nederlandse huisartsen hadden gesproken. Van der Meer zocht dit uit en zei dat die Akense arts zich "als een mongool" had uitgelaten over de Nederlands huisartsen.

In dit Inspectiedossier zat nog méér. Zo zat er een kopie in van het medisch dossier van Ashana van in het Atriumziekenhuis Heerlen. Daaruit bleek tot onze verbijstering dat het ziekteproces bij Ashana al zover was voortgeschreden dat ze bij binnenkomst in dat ziekenhuis al een septische shock had. Ausems heeft dit uitermate belangrijke medische gegeven achtergehouden en niet in haar onderzoeksrapport verwerkt. Dit ten voordele van Bemelmans die wil doen geloven dat Ashana enkele uren eerder bij het consult bij hem nog niet ernstig ziek was. De kinderartsen die wij hierover hebben geraadpleegd, zeggen dat het onmogelijk is dat een kindje niet ernstig ziek is en een paar uur later een septische shock heeft. Dan is het een paar uur daarvoor ook al ernstig ziek.

Ausems heeft Bemelmans dus op zijn wenken bediend.

Ook zei ze tegen de pers dat ik buitensporig handelde en naar een forensisch psychiater moest. Om de artsen terwille te zijn ging zij zover dat zij achterhield en verhulde in plaats van inspecteerde.

Tactiek van Bemelmans en Ausems

Ook in de zaak Dannie Lao verzocht Bemelmans zélf Ausems te onderzoeken of hij bij zijn consult op 29 december de diagnose meningitis had moeten stellen. Ausems speelde dit spel mee en liet zich dit beperkt onderzoek door hem dicteren in plaats van te onderzoeken waarom het gáát: of hij Dannie in de ziekteperiode van 23 t/m 30 december 2002, waarin hij hem wel drie keer zag, had moeten insturen. Louter en alleen op basis van gegevens die ze van hem kreeg oordeelde ze dat hij op 29 december 2002 niet de diagnose meningitis had hoeven stellen.

Zo schreef ze de casus Dannie Lao weg. Die moest van tafel, want daaruit bleek dat het onzorgvuldig handelen van Bemelmans structureel was. Dit was slim bedacht van hem.

Een heel handige en akelige zet van Bemelmans was dat hij Ausems vroeg het OM te verzoeken om mij op psychiatrische gronden in bewaring te stellen. Hiermee zette hij zijn aangifte kracht bij, én speelde in op het idee van mensen dat wat een overheidsinstantie verzoekt en aan de pers verklaart een zekere zwaarte heeft. De meeste mensen denken dat als de IGZ vraagt om psychiatrische IBS van iemand en in de pers verkondigt dat die heeft mishandeld, bedreigd, gegijzeld en wat dies meer zij, dat ook wel waar zal zijn.

Nog akeliger was wat Ausems deed. Achter de schermen vroeg ze om de psychiatrische IBS en om een straatverbod bij Bemelmans, voor het geval ik werd vrijgelaten. Desondanks bestónd zij het mij daarna toch nog naar Bemelmans te sturen omdat het dossier nog niet compleet was.

Aangifte tegen Bemelmans en Ballieux

Het openbaar ministerie ging niet over tot een strafrechtelijk onderzoek tegen deze artsen op grond van de mondelinge informatie van inspecteur Ausems dat er geen tuchtrechtelijke

maatregelen zouden volgen. De officier van justitie (mevr. Hendriks) had het rapport van de inspectie niet eens gelezen. Onze advocaat mr. Vonken heeft toen geschreven dat niet mevr. Ausems, maar de OvJ zélf het vervolgingsmonopolie had en dat zij op zijn minst het onderzoeksrapport van de IGZ had moeten lezen voordat zij de zaak seponeerde. Daarna schreef de OvJ dat Ausems uit het onderzoeksrapport had geciteerd en dat lezing van het rapport haar niet tot andere gedachten had gebracht. Zij kón gewoon niets anders dan dit zeggen. Anders stond ze volledig voor gek. Elke rechtgeaarde jurist en zeker een OvJ wil stukken zélf lezen en laat zich daar niet uit voorlezen als uit de Fabeltjeskrant.

Leidraad Meldingen

Hierin staat dat de IGZ naar de tuchtrechter móét stappen met een arts als het vermoeden bestaat dat de arts een tuchtnorm heeft overschreden. En het algemeen belang daarbij betrokken is. Dat is het geval als de melding ernstig is (bijvoorbeeld bij overlijden), als er sprake is van recidive (Dannie Lao) en er door de uitspraak van de tuchtrechter duidelijkheid komt over bepaalde aspecten van beroepsuitoefening (wanneer insturen, NHG-standaarden). Dat was bij Ashana allemaal het geval.

De klacht van Bemelmans dat Ausems de conclusies in het rapport niet zo had mogen omschrijven dat daaruit te lezen valt dat hij een tuchtrechtelijke norm heeft overschreden leidde ertoe dat de klachtencommissie IGZ adviseerde dit artikel te veranderen, zodat de Inspectie niet meer verplicht is de gang naar de tuchtrechter te maken, maar dit naar believen wél of níét kan doen.

Dit leidt ertoe dat patiëntenrechten die wel in theorie en op papier bestaan, maar in de praktijk niet- of alleen in een uitputtingslag- (ook nog maar deels) te realiseren zijn, nóg meer worden uitgehouden. De "conspiracy of silence" wordt hierdoor nog meer in de hand gewerkt.

Conclusie

Ausems heeft niet geïnspecteerd maar de artsen, vooral Bemelmans, de hand boven het hoofd gehouden. Zij heeft de aandacht helemaal op mij geconcentreerd. Zij heeft op verzoek van Bemelmans (achter de schermen) het OM verzocht mij op psychiatrische gronden in bewaring te stellen en ze heeft mij in de media afgeschilderd als een crimineel die naar een forensisch psychiater moet. Zij heeft zich bediend van pure stemmingmakerij en mij als bliksemafleider gebruikt. Zij en Bemelmans hebben mij aan de publiekelijke en strafrechtelijke schandpaal genageld met als enig doel mij monddood te maken en zo de aandacht af te leiden van het falen van de artsen, vooral Bemelmans, én van de Inspectie.

Nadat zij eerst de casus van Dannie hadden weggemoffeld kwam er wéér een kink in de kabel door de demonstratie en de media-aandacht daarvoor. Daardoor kwam er een rapport met voor de artsen, vooral Bemelmans, ongunstige conclusies. Tóch bracht Ausems de zaak niet aan bij de tuchtrechter terwijl zij dat volgens de Leidraad meldingen wél had moeten doen. Zij had Bemelmans beloofd dat het wel in orde zou komen, hem ook nog voor de tuchtrechter slepen ging te ver in het licht van die belofte.

Zij heeft zichzelf gewoon in een onmogelijke (dubbele) spagaat gemanoeuvreed door haar dubbelspel:

Ten opzichte van Bemelmans door hem te beloven dat het wel goed zou komen, maar in haar onderzoeksrapport toch met zware belastende conclusies over zijn handelen te komen.

Ten opzichte van ons door de, vooral voor Bemelmans, zware conclusies in het rapport, maar tóch te weigeren met hem de gang naar de tuchtrechter te maken.

Toen wij, maar ook Bemelmans een klacht tegen haar indienden en Bemelmans de stukken van zijn klachtzaak indiende bij het tuchtcollege en deze terechtkwamen bij ons, kwam dit allemaal aan het licht. De beerput ging open.

De klachtencommissie van de Inspectie deed geen uitspraak over onze klacht dat pas onder druk van de demonstratie een schriftelijk rapport met de zware conclusies is uitgebracht. Ook kwam er geen uitspraak over de klacht dat Ausems de zaak niet voor de tuchtrechter wilde brengen omdat die daarvoor te licht was. Gegrondverklaring van deze klachten zou de geloofwaardigheid, ja zelfs het bestaansrecht van de IGZ aantasten.

In plaats daarvan adviseerde de klachtencommissie het artikel daarover in de Leidraad zo te veranderen dat de IGZ niet meer verplicht is met een arts de gang naar de tuchtrechter te maken, maar dat naar believen wél of níét kan doen. Hierdoor neemt de "conspiracy of silence" alleen maar toe.

Volgende keren

In de volgende delen beschrijven we eerst welke lijdensweg we zijn gegaan door allerlei perikelen met de IKG, advocaten, Openbaar Ministerie, politie, strafrechter, maatschappelijk werk. Dit alles terwijl nota bene óns kindje en kleinkindje door grove nalatigheid van deze prutsende artsen is gestorven, om nog maar helemaal te zwijgen van de horrorscènes die zich na haar overlijden hebben voorgedaan.

Nadat de Nationale ombudsman uitspraak heeft gedaan, gaan we in op de klachten die we bij hem hebben ingediend. We lichten alvast een tipje van de sluier.

De Nationale ombudsman heeft de minister opgedragen een intern onderzoek te doen en een aantal vragen te beantwoorden. Het is te gek voor woorden wat de minister de Nationale ombudsman heeft voorgespiegeld en wat voor antwoorden hij heeft gegeven op de gestelde vragen. En hoe inspecteur Vesseur van de IGZ de zaken heeft verdraaid, terwijl hij bij zijn bezoek aan ons zei dat de IGZ het credo uitdraagt "vertel en herstel". Ook heeft de minister een heleboel bijlagen bij brieven niet overlegd. En juist deze werpen een heel ander licht op de zaak. Geen "vertel en herstel", maar "conspiracy of silence": oftewel de muur van stilzwijgen.

Peter van den Berk, grootvader van Ashana

Ter nagedachtenis aan ons engeltje Ashana Middel-van den Berk deel III

Terugblik

In de vorige delen is het onnodig overlijden van Ashana beschreven en de heksenketel waarin we zijn terechtgekomen toen we senior-inspecteur mevr. Ausems van de Inspectie Volksgezondheid vroegen onderzoek te doen naar het handelen van de artsen en het resultaat daarvan :

- haar verzoek aan het OM mij op psychiatrische gronden in bewaring te stellen, dit alles op verzoek van Bemelmans die mij valselijk beschuldigde van mishandeling, stalking, bedreiging, laster enz. terwijl ik alleen maar het dossier van Ashana bij hem ging halen en hij mij dat uiteindelijk wel gaf, maar niet compleet.

- het duo Ausems-Bemelmans schilderde mij in de pers, bij het Openbaar Ministerie, burgemeester, politie en overal af als iemand "die buitensporig handelt en naar een forensisch psychiater moet". Dit ging zover dat de familie en ik totaal gecriminaliseerd werden. Door Bemelmans respectievelijk Ausems werd dit dankbaar uitgebuit om de aandacht af te leiden van zijn falen als arts en het falen van de Inspectie.

Dit was allemaal heel handig van Bemelmans. Het verzoek van de IGZ aan het OM voor een psychiatrische IBS van mij zette zijn aangifte kracht bij, én hij speelde in op het idee van mensen dat wat een overheidsinstantie verzoekt en aan de pers verklaart een zekere zwaarte heeft. De meeste mensen denken dat als de IGZ vraagt om psychiatrische IBS van iemand en in de pers verkondigt dat die heeft mishandeld, bedreigd, gegijzeld en wat dies meer zij, dat ook wel waar zal zijn. De strategie het slachtoffer tot dader bombarderen wérkte en zo werd ik monddood gemaakt. Daarbij kwam nog dat "inspecteur" Ausems op een slinkse en sluwe manier ervoor zorgde dat de aangifte van mijn dochter tegen Ballieux en Bemelmans wegens dood door schuld werd geseponneerd.

Met als resultaat dat we uiteindelijk een klacht bij de Nationale ombudsman hebben ingediend over de Inspectie Volksgezondheid.

Inmiddels is mevr. Ausems met vervroegd pensioen.

Reactie op deel 2 "inspectie inspecteert niet"

We willen u niet onthouden dat op deel 2 de reactie is gekomen dat Ausems van de IGZ meer van

dit soort dingen op haar kerfstok heeft. En dat zij de rechterlijke macht en OM goed weet te bespelen. In 2000 is over haar een uitspraak van de Nationale ombudsman geweest (2000/280), uiteraard in geanonimiseerde vorm. Ook ligt er nog een klacht bij de Nationale ombudsman, maar die is stopgezet omdat de klager het niet meer aankan. Deze mensen zijn bereid uit de anonimiteit te treden, werd ons bij nader contact verzekerd.

In dit derde deel beschrijven we welke lijdensweg we zijn gegaan door allerlei perikelen met de IKG, advocaten, Openbaar Ministerie, politie, strafrechter, slachtofferhulp. Ook geven we een eerste indruk van de zittingen over Dannie Lao en Ashana bij het Centraal Tuchtcollege. Maar eerst bespreken we kort de uitspraak van het RTC Eindhoven over de zaak Dannie Lao. Hierin heeft het theater van Bemelmans zo ver en gunstig voor hem doorgewerkt dat hem voor een gegrond bevonden klacht geen maatregel is opgelegd.

Deel III. A Lijdensweg langs tal van instanties en advocaten

IKG

Het Informatiepunt Klachten Gezondheidszorg helpt mensen die slachtoffer zijn van medische fouten of hun nabestaanden. Zij dienen klachten voor hen in. Wij wilden graag dat tegen de artsen klachten werden ingediend bij het Medisch Tuchtcollege. Ashana is per slot van rekening gestorven. Het IKG weigerde dit zowel in de zaak van Ashana als van Dannie Lao. Zij wilden alleen maar een klacht indienen bij de klachtencommissie voor huisartsen.

Wat ons verbijsterde was dat mevr. van Gils van het IKG tegen mij zei dat ik vooral niet meer boos moest zijn op de artsen. Als een (klein)kindje van een half jaar volstrekt onnodig is gestorven ben je boos, verdrietig, geslagen en machteloos tegelijk. Zoals de forensisch psychiater later zei, het is heel normaal dat men die gevoelens heeft. En dan zeker in het licht van de houding van de artsen, die zeiden dat ze Ashana niet hadden hoeven doorsturen. En Bemelmans die het helemaal bont maakte en zei dat hij het wéér zo zou doen, terwijl Ashana een paar uur later een septische shock had en dus bij het consult bij hem al dood- en doodziek was. De ouders, familie en ik, we voelden ons niet serieus genomen door het IKG.

Of deze houding van het IKG kwam door de negatieve berichtgeving in de pers over ons, daarnaar kunnen we slechts raden.

Advocaten.

Eerst gingen we naar advocatenkantoor Bisscheroux Pennino

Daar werden we geholpen door advocate mevr. Breij. Haar kantoorgenoot Pennino was huisadvocaat van de huisartsenpost Night-care, waar Cindy zondag met Ashana bij Ballieux was geweest. Dat zei ze pas nadat we onze belangen door haar lieten behartigen. Toen we vroegen of dat wel kon wegens belangenverstremming zei ze eerst dat ze dat wel uit elkaar kon houden. Later zei ze dat dat tóch niet ging, maar wilde ze ons wel 1100, = Euro laten betalen, terwijl ze vanaf den beginne de zaak niet op zich had mogen nemen.

Vervolgens werd ons advocatenkantoor Bots aangeraden. Deze nam de civielrechtelijke kant van de zaak (schadevergoeding) en de tuchtrechtzaken tegen de artsen op zich.

De aansprakelijkheidsverzekering van de artsen wilde 7000 Euro vergoeden, maar advocaat Bots wees dit aanbod af zonder met ons te overleggen. Hij wilde procederen. Hij stelde zich bij de rechtbank op het standpunt dat een kinderarts moest oordelen over het handelen van de artsen, de huisartsen zelf wilden dat een huisarts daarover oordeelde. Hij vertelde ons dat bij de zitting de rechter had beloofd dat een kinderarts als deskundige benoemd zou worden, maar dat hij later op papier kreeg dat geen kinderarts maar toch een huisarts als deskundige benoemd zou worden. Zonder enig overleg met ons schreef hij toen een brief aan de rechtbank dat hij de procedure stopte omdat "het vertrouwen in een correcte procesgang verdwenen was".

Intussen liep n.a.v. de aangifte van Bemelmans en het verzoek van de IGZ aan het OM mij op psychiatrische gronden in bewaring te stellen een strafzaak tegen mij. Ik had hiervoor mr. Vonken in de arm genomen. Advocaat Bots drong er bij mij steeds op aan ook de strafzaak door hem te laten doen.

Toen de aangifte van de moeder van Ashana tegen Ballieux en Bemelmans wegens dood door schuld door "inspecteur" Ausems van de IGZ werd getorpedeerd wilde mr. Vonken hiertegen in het

geweer komen bij het Hof, maar Bots adviseerde hem hiermee te wachten tot de uitspraak van de tuchtrechter.

Bij de tuchtzaken gebruikte Bots als onderbouwing het rapport van de Inspectie Volksgezondheid dat in november 2003 verschenen was met de vernietigende conclusies dat de artsen niet als bekwame en zorgvuldig werkende artsen gehandeld hadden. Hij stuurde stukken niet naar ons door, reageerde niet op het dupliek van de artsen en schreef dat het wachten nu was op de uitspraak. Hij stelde ons zelfs niet ervan op de hoogte dat er een zitting kwam, daar kwamen we bij toeval achter. Ons vertrouwen in hem was toen tot het nulpunt gedaald. Na contact met het RTC bleek dat de zittingsdatum al definitief was vastgesteld. Deze werd drie weken uitgesteld. We hebben vanaf toen de tuchtzaken zelf gedaan.

Openbaar Ministerie, politie, strafrechter, slachtofferhulp

Na het overlijden van Ashana ben ik in 2003 haar medisch dossier gaan opvragen bij Bemelmans. Patiëntenorganisaties, IKG, de IGZ, de kinderartsen in het universiteitsziekenhuis Aken, allen zeiden dat ik dat zo vlug mogelijk moest doen.

Het dossier dat Bemelmans gaf was niet compleet zodat ik een paar keer ben teruggegaan. Er zijn wat harde woorden gevallen en ik was emotioneel, mede omdat hij zo arrogant was dat hij na het overlijden van Ashana weigerde zijn excuses aan te bieden en zei dat hij het steeds weer zo zou doen. Bemelmans heeft dit vreselijk opgeklopt en deed aangifte tegen mij omdat ik hem zou hebben mishandeld, bedreigd, beledigd, gegijzeld en belaagd en ik werd opgepakt.

In de cel ben ik bezocht door een forensisch psychiater. Deze vroeg zich hoofdschuddend af waar men mee bezig was en vond het heel normaal dat iemand wiens kleinkind onder zo'n omstandigheden om het leven is gekomen verdrietig en boos is en emotioneel reageert. Daarop werd ik vrijgelaten.

Pas later, in 2007 bleek, dat "inspecteur" Ausems van de IGZ op verzoek van Bemelmans het OM had gevraagd mij op psychiatrische gronden in bewaring te stellen. Terwijl zij dit achter de schermen vroeg stuurde ze mij tóch naar Bemelmans omdat het dossier niet compleet was. Dit is al beschreven in deel 2.

Ik ging s'morgens vaak vóór openingstijd van het kerkhof naar het grafje van Ashana. Toen ik op het politiebureau verhoord werd zei een agent die binnenkwam "nu heb ik je, je verhaal klopt niet, op het bordje van het kerkhof staat dat het pas om 9 uur opengaat, jij was er al om 8.00 uur dus je stond Bemelmans met voorbedachten rade op te wachten". Wat de sukkel niet wist was dat het kerkhof al om 7 uur open was omdat de beheerders dan al daar waren. Ik zei toen tegen hem "jij halve gare, ik stond Bemelmans niet op te wachten, ik kwam toevallig bij hem langs op het weg naar het kerkhof. Ik praat niet meer met jou, breng me maar terug naar de cel."

In oktober 2003 hielden we een demonstratie voor het Inspectiegebouw, o.a. omdat Ausems door de telefoon tegen mij zei dat er geen rapport over het handelen van de artsen kwam en dat zij niets fout hadden gedaan, dat zij alleen lichte twijfels hadden over Bemelmans. Bij die demonstratie beloofden twee inspecteurs een gesprek te regelen met de artsen, maar deze belofte werd niet nagekomen.

In 2004 ben ik op advies van een agent naar Bemelmans gegaan om te vragen voor een gesprek. Bemelmans kwam op mij af en zei "ga weg, crimineel" en greep mij vast. Ik heb me toen losgetrokken waarop Bemelmans terecht kwam tegen een vlechtscherm en op een muurtje. Ik heb hem nog eens gevraagd om een gesprek en gezegd dat hij alleen maar zijn excuses hoefde aan te bieden, maar Bemelmans zei dat ik hem bedreigde en mishandelde en deed weer aangifte. Toen ben ik weer opgepakt en in bewaring gesteld. De rechter-commissaris in Maastricht wilde mij laten blijven vastzitten. Daartegen hebben mr. Vonken en ik beroep aangetekend bij het Hof in Den Bosch. De OvJ daar schudde met zijn hoofd en vroeg "kunnen ze dat in het Zuiden niet zelf afhandelen, wat doet die man hier?" De rechters waren het hiermee eens en ik werd vrijgelaten.

Toen ik vastzat in 2004 ben ik slecht behandeld. Ze lieten het licht in mijn cel 24 uur branden, iedereen die vastzat mocht uitkiezen wat hij wilde eten, behalve ik, ik kreeg elke dag hetzelfde eten, waarvan ze wisten dat ik het niet lustte, mijn dochter had mij kleren gebracht, maar die kreeg ik pas na een week, ik kreeg geen schoon beddegoed. Dat kwam door de stemmingmakerij

tegen mij, zei een agent later in vertrouwen tegen mij.

Mijn toenmalige vriendin, die daar jaren de cellen heeft gepoetst, vertelde mij het volgende. Toen zij op een morgen de cellen wilden poetsen lag er een dode. De poetsers werden bijeengeroepen in een kamer en werden op het hart gedrukt daar met niemand over te praten. Toen twee directeurs van een touringcarbedrijf vastzaten hadden zij hun eigen dekbedden, kussens, toiletartikelen etc. in de cel. Ook zat er een gedetineerde helemaal vol kneuzingen en blauwe plekken, omdat de politieagenten hem in de cel in elkaar geslagen hadden.

Toen ik vastzat in 2003 kwam de heer Janssen van bureau slachtofferhulp. Toen ik hem vertelde wat gebeurd was beloofde hij mij het complete medisch dossier van Ashana voor ons op te vragen. Op de zitting van de politierechter in Heerlen was ik met stomheid geslagen toen diezelfde Janssen van slachtofferhulp namens Bemelmans een schadeclaim tegen mij indiende omdat Bemelmans door mij in 2003 maandenlang niet zou hebben kunnen werken.

Bij deze zitting was duidelijk dat de rechter helemaal bevooroordeeld was. Bemelmans en Ausems (maar dat wist ik toen nog niet van Ausems) hadden zoveel met modder gegooid dat ik geen schijn van kans had. Ik was al veroordeeld voordat ik de rechtszaal betrad. Ik werd dan ook voor alles veroordeeld.

Bij het hoger beroep bij het Hof in Den Bosch werd ik vrijgesproken voor vijf van de zeven punten waarvoor de politierechter in Heerlen mij had veroordeeld.

Alle beschuldigingen over 2003 werden van tafel geveegd, want er was alleen Bemelmans' woord dat ik hem had mishandeld, bedreigd, belaagd en wat dies meer zij. En ik stond in mijn recht dat ik naar hem was toegegaan om het complete dossier te halen.

De bedreiging en mishandeling waarvan hij mij beschuldigt in 2004 bleef overeind, maar alleen op basis van volstrekt ongeloofwaardige getuigenverklaringen. Zo is er een getuige mevr. Wijnands (patiënte van hem) die eerst zei dat ze achter Bemelmans aanreed en moest stoppen en daarbij zag dat ik hem mishandelde en hoorde dat ik hem bedreigde. Toen ze door mijn advocaat ermee geconfronteerd werd dat ze daar helemaal niet kón stoppen, zei ze weer dat ze Bemelmans tegemoet reed. Bij de rechter-commissaris zei ze alles anders dan bij de politie. Een andere getuige, huibers beweert dat hij van alles heeft gezien wat hij vanuit zijn huis helemaal niet kán zien. Toen hij werd opgeroepen door de rechter-commissaris was hij spoorloos. Hij blijkt echter gewoon op zijn oude adres te wonen en was dit jaar prins carnaval. Weer een andere getuige, mevr. Kleintjes, beweert dat ze naar buiten kwam en toen zag wat voorheen zou zijn gebeurd. Nog een andere getuige, mevr. Patelski, zei dat ze zag dat ik Bemelmans sloeg, terwijl hij zelf zei dat er niets meer was gebeurd.

De getuigen van Bemelmans zijn patiënten, die voor hun gezondheid van hem afhankelijk zijn en werknemers, die voor hun baan van hem afhankelijk zijn. Als ze durven te weigeren een verklaring in zijn voordeel af te leggen dan kunnen ze het schudden. Zo heeft hij mevr. Lao die een brief aan ons heeft gegeven over de ziektegeschiedenis van haar zoontje Dannie, toegesnuwd dat hij haar huisarts niet meer was en zij maar een ander moest zoeken, toen ze bij hem kwam met een ziek kindje. En ik ben door toedoen van Bemelmans en met medewerking en medeweten van "inspecteur" Ausems van de IGZ door mijn eigen huisarts als patiënt geschrappt.

Toen wij na het overlijden van Ashana een demonstratie/stille tocht hielden werd een patiënt van een arts, die in dezelfde Huisartsengroep als Bemelmans zit, door die huisarts gezegd dat als een patiënt van hem daaraan durfde mee te doen, die als patiënt van hem geschrappt was.

Ik weiger mij te laten veroordelen voor iets wat ik niet heb gedaan. Ik heb dan ook cassatie aangevraagd en als het moet, ga ik ook nog naar het Europees Hof.

Ik heb gewoon geen eerlijk proces gehad door het theater van het duo Bemelmans en Ausems.

Deel III.B Uitspraak RTC Dannie Lao en eerste indruk zittingen CTC

Zitting en uitspraak RTC Dannie Lao

Bemelmans vroeg bij de zitting om extra bewaking in de zaal omdat hij zich er niet veilig zou voelen vanwege mijn aanwezigheid (als gemachtigde van mevr. Lao), omdat ik hem naar zijn zeggen mishandeld zou hebben. Dit terwijl hij op een paar straten afstand van mij woont, ik hem regelmatig tegenkom en hij daar ook geen bewaking heeft.

Saillant detail is dat Bemelmans en zijn advocate grondig werden gefouilleerd en gescand bij binnenkomst in het gerechtsgebouw, maar dat wij zo konden doorlopen. Is hij hier zelf in de kuil van de stemmingmakerij gevallen, die hij voor ons had gegraven?

Hij heeft mij in de rechtszaal uitgebreid beschuldigd van mishandeling en de hele bekende riedel en de zielepiet uitgehangen met te zeggen dat hij door mijn toedoen een half jaar niet heeft kunnen werken. Hiervoor kreeg hij alle ruimte van voorzitter van Griensven. Wij protesteerden hiertegen en zeiden dat dit pure stemmingmakerij was over de rug van Dannie Lao. De voorzitter zelf zei dat dit alles niet relevant was voor de zaak. Intussen was hiermee wel zoveel tijd in beslag genomen dat er zelfs geen tijd meer was om onze getuige te horen. De voorzitter vroeg toen of wij wilden afzien van het horen van die getuige als hij beloofde uit te gaan van de verklaringen die deze al schriftelijk had afgelegd.

Dit stond echter allemaal niet in het procesverbaal van de zitting. Wél stond tot onze verbazing erin dat het RTC als feit vaststelde dat tussen gemachtigde van den Berk en dr. Bemelmans ernstige problemen zijn ontstaan m.a.g. een strafvervolgning van van den Berk wegens mishandeling van dr. Bemelmans.

Wij sloegen helemaal achterover toen wij de uitspraak zagen. De klacht dat Bemelmans de behandelrelatie met mevr. Lao niet van het ene op het andere moment had mogen opzeggen werd gegrond verklaard, máár er werd hem geen maatregel opgelegd omdat hij nog ernstig was aangeslagen door het gebeurde met gemachtigde van den Berk n.a.v. het overlijden van diens kleindochtertje. Bij de zitting werd gezegd dat de aantijgingen van Bemelmans niet relevant waren, maar ze worden wel als feit vastgesteld én aangevoerd als motivering hem geen maatregel op te leggen. Uit de uitspraak bleek ook dat niet was uitgegaan van de schriftelijke verklaring van de getuige die niet was gehoord. O.a. dat inspecteur Ausems van de IGZ in een telefoongesprek had verklaard dat Bemelmans zélf de IGZ had gevraagd om te onderzoeken of hij bij het laatste consult van Dannie bij hem de diagnose meningitis had moeten stellen. Dit stond ook letterlijk zo in een brief van de IGZ.

Op het woord van een rechter moeten wij kunnen vertrouwen en bouwen. We zijn dan ook verbijsterd door deze gang van zaken

De psychotherapeut van de familie heeft na alle commotie die er in Heerlen-noord was ontstaan door de geschiedenis Ashana en de rol van de Inspectie daarin, een bemiddeling tussen Bemelmans en mij op zich genomen. Navraag bij hem leverde op dat Bemelmans daar tevreden over was. En bij het RTC verzweeg Bemelmans dat en voerde een heel theater op en bediende zich van pure stemmingmakerij om zo de aandacht af te leiden van zijn falen als arts en de rechters te zijnen gunste te beïnvloeden. En het RTC ging hierin mee en liet zich maar al te graag manipuleren door een vakbroeder. Daardoor wordt ook geen recht aan Dannie Lao gedaan. Hij heeft op deze manier geen eerlijk proces in de zin van art. 6 EVRM gehad. Ditzelfde geldt voor Ashana, want vóór de zitting bij het RTC heeft Bemelmans ditzelfde theater opgevoerd, alleen wisten wij dat toen niet.

Het RTC Eindhoven heeft de klacht dat Bemelmans Dannie eerder had moeten insturen ongegrond verklaard. Wij hadden o.a. aangevoerd dat Dannie al bijna 9 dagen koorts had, waarvan de laatste drie dagen boven de 40 C, dat hij al even lang niet wilde drinken en moest overgeven (gevaar voor uitdroging), een loopoor links en een loopoor rechts had en dat hij doodziek was. En dat Bemelmans daardoor in strijd met de NHG-standaard "kinderen met koorts" had gehandeld. Het RTC oordeelde dat een kind met drie dagen koorts niet doorgestuurd hoefde te worden als de oorzaak van de koorts duidelijk was en die oorzaak was de acute middenoorontsteking. Dit is grote onzin, want hiermee heeft het RTC de NHG-standaard "acute middenoorontsteking bij kinderen" volledig in de wind geslagen.

Ook op grond van deze standaard had Dannie ingestuurd móéten worden (ernstig ziek, gevaar voor uitdroging). Bovendien gebruikte Dannie al 48 uren antibiotica die niet hielpen, nóg een reden voor doorsturen volgens deze NHG-standaard. Het RTC had ambtshalve (uit zichzelf) moeten aanvoeren dat Bemelmans in strijd met deze standaard handelde.

Lid van het RTC Beusmans (huisarts) die bij de zitting van Ashana én die van Dannie zat, gaf Bemelmans echter steeds voorzetjes. Bij de zitting van Ashana stelde hij de retorische vraag aan

Bemelmans "u zult wel een arts zijn die veel doorstuurt" terwijl de klacht juist was dat hij Ashana níét had doorgestuurd. In de zaak van Dannie zweeg hij in alle talen over de NHG-standaard "acute middenoorontsteking", maar stuurde Bemelmans met zijn vragen, als hadden ze het afgesproken, naar de tuchtzaak Ashana en diens klaagzang over de vermeende mishandeling en wat dies meer zij.

Eerste indruk zittingen CTC

10 januari jl. s' morgens was de zitting van Dannie Lao tegen Bemelmans (van circa 10.45 tot circa 12.15 uur) en s'middags die van Ashana tegen Ballieux, Mendel, Bemelmans en Pennartz (van circa 13.15 uur tot circa 18.30 uur).

In de zaak Dannie is het volgens het CTC nog maar de vraag of we wel ontvankelijk zijn in de klacht dat Bemelmans een maatregel opgelegd had moeten worden voor de gegrond bevonden klacht dat hij de arts-patiëntrelatie met mevr. Lao niet per direct had mogen opzeggen. Wij hebben daartegen aangevoerd dat er volgens art 69 lid 2 van de Wet BIG een maatregel móét worden opgelegd als een klacht gegrond is verklaard en dat het RTC dus apert in strijd hiermee heeft gehandeld. Het zou te gek voor woorden zijn als we geen beroep kunnen aantekenen omdat het RTC in strijd met de Wet BIG handelt. Zou het CTC dit beroep niet-ontvankelijk verklaren dan komt dit in feite neer op een weigering van het CTC zich uit te spreken over het handelen van het RTC in strijd met de wet BIG. Het CTC borduurt dan hierop voort en maakt zich dan medeschuldig en is dus medeplichtig aan het met voeten treden van de Wet BIG.

Daarnaast kan men zich de vraag stellen of men wel vertrouwen moet hebben in rechters die zelf de voet treden met de wet BIG en het recht.

De vier tuchtzaken van Ashana zijn onder veel te grote tijdsdruk afgehandeld.

Wij werden vanaf het begin gemaand voort te maken en vanaf het begin werd gezegd dat het dossier (te) uitvoerig was. Wij zijn geen professionals, geen advocaten en hebben geen proceservaring. Wij waren al vermoeid door de lange reis en de zitting 's morgens van Dannie Lao. Daarom hebben wij in de zitting van Ashana s'middags gevraagd om alle fasen (horen getuige, horen getuige-deskundige, vragen stellen aan de artsen) niet voor de vier artsen achter elkaar af te werken maar om dit per arts (per twee artsen had ook gekund) af te handelen. Daardoor zijn de rechters hevig geïrriteerd geraakt en volgde een strafmaatregel van vier aparte zittingen met de woorden "dat hebben jullie over jezelf afgeroepen."

Dat de zaken per stuk werden gedaan en de ene zitting steeds gesloten werd voordat met de volgende begonnen werd, verbaasde ons op dat moment. Pas later meenden wij te begrijpen en hieruit op te maken dat wat is verklaard (door de getuigen, getuige-deskundige etc.) en gezegd in de zaak tegen bijvoorbeeld Bemelmans niet wordt meegenomen en gebruikt in de zaak tegen bijvoorbeeld Pennartz. Dat is een groot nadeel en dat was onze bedoeling ook niet. Dan hadden de zittingen ook op vier verschillende dagen gehouden kunnen worden.

Op een gegeven moment gingen twee rechters met elkaar in discussie alsof ze al in raadkamer aan het beraadslagen waren. De ene zei dat Pennartz Ashana toch had ingestuurd, waarom hem dan nog voor het tuchtcollege slepen, er was toch niks gebeurd onderweg. En de andere sprong daarop in en zei dat een kindje in shock medische hulp geboden moet worden, onderweg.

En ons werd de mond gesnoerd toen wij bij de zaak Pennartz de grootmoeder als getuige wilden horen, want wat zij daarover te zeggen had zou buiten de grondslag van de klacht vallen. Niet alleen kan men dat pas bepalen nadat de getuigenis is afgelegd, maar die getuigenis was ook uitermate belangrijk in de zaak tegen Bemelmans. Daardoor is niet aan de orde gekomen dat Pennartz briefje (Ashana is in enkele uren afgegleden) de vrijbrief is voor Bemelmans. En ook niet dat hij alleen maar had áángenomen dat zij in enkele uren was afgegleden, maar dat hij had geweigerd dat in zijn verslag van het gesprek met de moeder en beide grootmoeders op te nemen, terwijl hij dat wél heeft gezegd.

Deze vier tuchtzaken zijn niet alleen complex maar ook heel uitgebreid. Het was gewoon te veel en het duurde gewoon veel te lang. Het was een marathonzitting en een uitputtingsslag. Dat de vermoeidheid dan toeslaat is onvermijdelijk. Anders dan van de rechters kan men van ons niet

verlangen dat wij dit opvangen c.q. compenseren met professionaliteit.

De bedoeling is dat er een lage drempel is voor mensen om zelf een tuchtzaak te voeren (geen verplichte procesvertegenwoordiging en geen griffierecht, geen medische kennis vereist, want die is aanwezig bij het tuchtcollege). Als door de complexiteit en grote omvang van de zaak de laagdrempeligheid teniet wordt gedaan door de hierboven geschetste gang van zaken wordt geen recht gedaan.

Wij hebben het Tuchtcollege dan ook verzocht een vervolgzitting te beleggen, waarop de behandeling wordt voortgezet.

Door de medisch-technische en juridische complexiteit verdween het gegeven dat de moeder met een doodziek kindje niet serieus was genomen, zelfs als het kindje sterft nog niet serieus is genomen.

Aan het begin van de zitting vroegen de rechters tóch weer waarom de ouders er niet waren terwijl de psychotherapeut had geschreven dat ze dat emotioneel niet aankonden. Als ze bij de zitting ook nog geconfronteerd waren met de leugens en het theater van Bemelmans, zijn zogenaamde excuses 5 jaar na dato, en wat daar allemaal nog meer ter sprake kwam, was dat voor hen de genadeslag geweest:

Tot onze verbazing bood Bemelmans bij de zitting excuses aan, terwijl hij dat van tevoren categorisch weigerde. Dat hij dit deed bijna vijf jaar na dato én in de zitting ten overstaan van het Centraal Tuchtcollege kán niet anders dan ingegeven zijn door tactische overwegingen om de rechters gunstig te stemmen en te zijnen voordele te beïnvloeden.

Terwijl Bemelmans zijn charme-offensief inzette, gaf zijn advocate de moeder van Ashana de doodsteek. Let wél: nu werden de rollen omgedraaid en werd de móeder in staat van beschuldiging gesteld. De advocate zei letterlijk dat een goede moeder na het consult bij Bemelmans meteen naar de spoedeisende hulp of ziekenhuis was gegaan en niet eerst nog een paar uur had gewacht met een andere arts te bellen.

Bemelmans ontkende nu dat Ashana een maand geleden oorontsteking heeft gehad, terwijl hij toen tegen de moeder zei dat ze oor- en keelontsteking had en antibiotica voorschreef en dit ook in het dossier staat. In de NHG-standaard "acute middenoorontsteking" staat dat kindjes jonger dan één jaar, die dat al eens hebben gehad grote kans hebben dat dit vaak terugkomt, risicopatiëntjes zijn voor een afwijkend beloop (zieker worden, geen verbetering) en voor complicaties daarbij zoals meningitis. Bij een recidive oorontsteking had Bemelmans meteen antibiotica moeten voorschrijven en dat had hij niet gedaan. Maar zelfs daarvoor was het al te laat, want Ashana hād bij het consult bij hem al meningitis en was suf, reageerde niet meer op de moeder en grootmoeder, had rare oogjes, kreunde en bleef huilen, kortom ze was dood- en doodziek. Ze was zelfs al in de laatste fase van meningitis en elke aanraking deed haar pijn (Gefühlsempfindlichkeit). Toen ze een paar uur later in het Atriumziekenhuis binnenkwam had ze al een septische shock. Wat Bemelmans beweert dat hij niet zo'n doodziek kindje heeft gezien, moet dus naar het rijk der fabelen verwezen worden. Een kindje krijgt niet van een banaal griepje in enkele uren een septische shock. Dan is het een paar uur van tevoren (dus bij het consult bij Bemelmans) al heel ernstig ziek geweest, zo verzekerden diverse kinderartsen ons.

Tijdens de zitting is Mr Sophie Hankes van SIN-NL mede als gemachtigde voor ons opgetreden. Dankzij haar kwam naar voren dat de getuige-deskundige Prof. van den Bosch geen kennis had genomen van het cruciale vernietigende rapport van de IGZ over de huisartsen. Ter plekke heeft zij om diskwalificatie van Prof van den Bosch als deskundige in deze casus verzocht.

De uitspraak van de Nationale ombudsman en de uitspraken van het CTC komen later aan de orde. Evenals, door schade en schande in deze procedures wijzer geworden, tips en adviezen voor mensen die zo'n uitputtingsslag kunnen, durven en willen aangaan.

door Peter van den Berk, grootvader van Ashana.

SIN-NL:

4 maart 2008 publiceerde het Centraal Tuchtcollege de uitspraken inzake de huisartsen met betrekking tot Danny Lao en Ashana.

Huisarts Bemelmans kreeg een waarschuwing in verband met het niet doorsturen van Danny Lao naar de kinderarts. Huisarts Mendel kreeg een waarschuwing ivm slechte praktijkorganisatie waardoor hij de beoordeling van Ashana aan een assistente overliet. Zie de uitspraken en ons commentaar bij Nieuws.